

Sygn. akt I CNP 130/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie ze skargi G. P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. akt II Ca 1175/21
w sprawie z powództwa G. P.
przeciwko Gminie Miejskiej Kraków
o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 11 października 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

G. P. wniósł pozew przeciwko Gminie Miejskiej Kraków o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu mieszkania położonego w K. na os. [...]z dniem 28 września 2018 r. w miejsce zmarłego ojca J. P..

Wyrokiem z 18 marca 2021 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty oddalił powództwo.

Wyrokiem z 10 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację powoda.

Powód wniósł skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego wskazując, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z art. 379 pkt 5 i 149 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, które powinny być spełnione kumulatywnie. Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. postanowienie SN z 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05). Każde z wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (zob. postanowienia SN: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05; z 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05; z 28 lutego 2012 r., I CNP 62/11).

Przedstawiona skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2, 4 i 5 k.p.c.

Skarga nie spełnia wymagania konstrukcyjnego określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., albowiem skarżący ograniczył się w tym zakresie wyłącznie do wskazania przepisu, z którym wyrok jest niezgodny. Nie wyjaśnił natomiast, na czym naruszenie tego przepisu ma według niego polegać. Nie zawarł takiego wyjaśnienia także w części skargi zatytułowanej „uzasadnienie”. Należy podkreślić, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, jest to wymaganie konstrukcyjne skargi, odrębne od wymagania przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. i nie może być z nim utożsamiane. Spełnienie wymagania przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia polega zaś, podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej, na tym, że skarżący powinien wskazać, na której z przewidzianych w art. 424⁴ k.p.c. podstaw opiera skargę, następnie przytoczyć - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) - naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polegało (zob. wyrok SN z 26 stycznia 2012 r., I BP 4/11). Prawidłowe uzasadnienie podstaw skargi polegać natomiast powinno na przedstawieniu argumentacji prawniczej w

celu wykazania ich zasadności. Dotyczy to także naruszeń w ocenie skarżącego oczywistych lub łatwych do dostrzeżenia. Sąd Najwyższy nie może bowiem wyręczać strony skarżącej w prawidłowym wypełnieniu koniecznych wymagań konstrukcyjnych tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Artykuł 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. W przedmiotowej skardze brak jest jakiegokolwiek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku.

Konstrukcyjnym elementem skargi warunkującej jej dopuszczalność jest obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Polega to na ujawnieniu i przedstawieniu w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości tych okoliczności oraz na dowiedzeniu ich istnienia i przekonującym uzasadnieniu (zob. postanowienie SN z 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05). Skarżący analizy takiej nie przedstawił. Ograniczył się wyłącznie do twierdzenia, że „zaskarżony niniejszą skargą wyrok nie podlega wzruszeniu w drodze innych środków prawnych”. Skarga nie spełnia jej konstrukcyjnych przesłanek bez „wykazania”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Nie wystarczy więc samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, które nie zostało poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. Nie można zatem uznać, że przesłanka z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. została spełniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

